

de az összeomlástól mindenképpen, ami egy színésznőt bármikor utolérhet. Miután én mindkettőt százszázalékosan akartam csinálni, nyugodt és kiegyensúlyozott vagyok. És még valami. Ahogy nyolc éve is megígértem önmagamnak: dolgozom személyes és színészi éneimen. Minden szerep, minden rendező hozzátesz valamit, és ma már ki merem mondani: öles léptekkel haladtam előre az elmúlt évek során. Miért is titkolnám: kegyetlen harcot vívtam ezért. A *Reviczky*, a *Pillantás a hídról*, a *Mikszáth külföldös házasságai*, a *Hedda Gabler* mind előhoztak valami újat. Az a sok

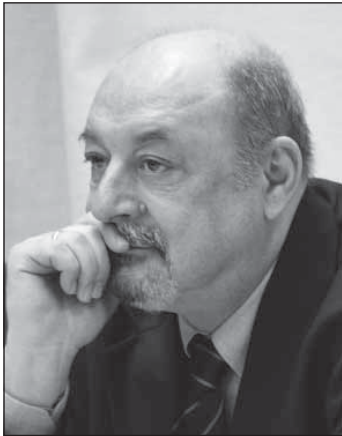
kételkedés, ami bennem volt egykor, nincs többé. Azt hiszem, nem alaptalanul éreztem, hogy a *Zerline* egy új Fekete Gizit mutatott. Többé nem kell rebbenő kismadárnak lennem a kalitkában. Büszke vagyok arra, aki ma vagyok. Ma már úgy látom: a sors, amely osztályrészemmé lett, valahogyan találkozott a vágyaimmal.

(Marton Árpád interjúja)

Zentai Péter László

szerkesztő (Miskolc, 1949. október 7.)

(A piros pulóver.) 1985 kora őszén a *Könyvvilág* című lap főszerkesztőjeként jutottam el Varsóba, a szocialista országok szocialista könyvszakmai lapjai szocialista konferenciájára. Ezeknek az ún. baráti összejöveteleknek az égvilágon semmi értelmük nem volt. Ugyan miben állapodhattunk volna meg a hithű lipcsei vagy a keményvonalas orosz testvérlappal?

A *Könyvvilág* az idő tájt Magyarország egyik legszabadabb orgánuma volt. A nyolcvanas évek elején a politika igazából még nem figyelt fel rá, pedig havonta több mint 80 000 példányban hagyta el a nyomdát, s eljutott a világ szinte minden, hungarikumot gyűjtő könyvtárába Tokiótól Berlinen át New Yorkig. Azt is csak évtizedekkel

később tudtam meg, hogy Erdélyben, a Felvidéken, a Vajdaságban a magyarul olvasók szellemi kincsként, kézről kézre adták a hozzájuk eljutott példányokat. Kezdő lapszerkesztőként hamar rádöbbsentem, hogy milyen hihetetlen lehetőségeket is kínál egy nem ellenőrzött, kizárólag könyvekről tudósító lap. Ha az ember jól választott recenzenst, a szorgalmasan működő cenzúra mellett is volt lehetőség az igazság kimondására. Olyan szerzők írtak rendszeresen a *Könyvvilág*ba, mint Kiss Gy. Csaba, Balassa Péter, Csengey Dénes, Nagy Gáspár. Az orvosi könyvekből egy Antall József nevű múzeumigazgató szemlészett, a műfordítói rovatot Göncz Árpád indította, s a gyakorta szilenciumra ítélt Konrád György, Eörsi István vagy Csurka István is itt kaphatott nyilvánosságot.

A Varsóban az asztal körül ülő lapszerkesztők számára nyilvánvaló volt, hogy együttműködésről, pláne cikkek kölcsönös cseréjéről szó sem lehet. Így aztán konferenciánk röpké három óra alatt befejeződött. Ott álltam hát Varsóban minden feladat és cél nélkül, s volt még két teljes napom.

Az utcán sétálva éppen azon tanakodtam, melyik múzeumot nézzem meg, netán kiránduljak Varsó környékére, amikor is összetalálkoztam korábbi főnöknőmmel, Rózsával. Ő hozzám hasonlóan a szocialista országok szocialista könyvszakmai irányítószervezetei végtelenül szocialista konferenciájáról jött ki. Azt javasolta, tartsak velem, másnap lesz az állami delegációk búcsúfogadása a főváros környéki egyik régi királyi kastélyban. Örömmel mondtam igent.

Emlékszem, szokatlanul jó idő volt, októberben bőven húsz fok felett, s talán a nagy meleg volt az oka, vagy a „rum és az átkozott likőr”, a hivatalos delegáltak, sűrűn emelgetvén a poharakat, úgy berúgtak, mint a tők. Nekem nem akaródzott vizespohárból vodkát inni, unatkozva bóklásztam a kastély hatalmas parkjában, amikor összeakadtam az orosz delegáció tolmácsával, egy szép, nyúlánk, hosszú szőke hajú lengyel lánnyal. Nem volt dolga, a pártfogoltjai már semmi értelmeset nem tudtak mondani. Beszédbe elegyedtünk, legalább gyakoroltam az orosz. Aziránt érdeklődtem, mit tanácsol, hova érdemes elmenem. Épp sorolni kezdte a háborús rombolás után megmaradt emlékhelyeket, amikor hirtelen az az ötletem támadt, felkeresném a mártírhalt fiatal pap, Jerzy Popiełuszko sírját. A Könyvvilág főszerkesztőjeként a magyar ellenzék szinte minden tagjával volt kapcsolatomban, s a neves lengyel-szakértőt, Kiss Gy. Csabát gyakran faggattam, mi is valójában a Szolidaritás. Tőle tudtam, hogy a mozgalmat támogató fiatal varsói lelkész egy vidéki istentiszteletről hazafelé tartva három lengyel államvédelmis tiszt megtámadta, szinte felfoghatatlan brutalitással félholtra verték, majd egy zsákba kötözve a Visztulába fojtották. A bestiális gyilkosság hatalmas felháborodást keltett egész Lengyelországban, temetése a Szolidaritás mozgalom legnagyobb kisugárzású rendezvénye lett, a hatalommal való szembenállás szimbóluma. Még Popiełuszko templomának nevére is emlékeztem, s mivel annak kertjében temették el, azt kérdeztem a szép tolmácsolánytól, hogy jutok a Kosztka Szent Szaniszló-templomhoz, mert másnap elmennék oda.

Ettől a kéréstől a beszélgetés hangulata egy csapásra megváltozott. A kis lány megfogta a kezem, s csillogó szemmel, villámgyorsan magyarázni kezdte, a szállodámtól hányas számú villamossal hány megállót kell megtennem, s ha leszállok, merre induljak el. Majd saját magának is ellentmondva hirtelen azt javasolta, menjünk együtt, az ominózus megállónál szálljak le, s ő ott fog várni rám. Másnap reggel még mindig nagyon jó idő volt, így kabát nélkül indultam el, egy élénkpiros pulóvert vettem magamra. Már a villamoson jutott eszembe, hogy illendő lenne virágot vinnem, így a következő megállónál leszálltam, s vettem egy szép csokrot. Ezzel sok időt veszítettem, két szerelvényre föl sem fértem, s mikor a harmadikra felszálltam, végig azon bosszankodtam, megvárakoztatom a helyes lengyel tolmácsolányt. Talán emiatt, először föl sem tűnt, hogy a villamoson mindenki virágot szorongat. Akkor vettem mindezt észre, amikor a nyolcadik megállóhoz közeledve már olyan szorosan álltunk, hogy mindannyiunknak a fejünk fölé kellett tartani a csokrokat, egy virágerdő volt az egész kocsi.

A következő meglepetés akkor ért, amikor a lépcsőről lelépven partnernőm a nyakamba ugrott, szájon csókolta, s olyan túlradó szeretettel ölelt át, mintha régóta a babája lennék. Hüledezve tapasztaltam azt is, hogy hihetetlenül nagy tömegbe csöppentem. Azt kérdeztem új barátnőmtől, miért vagyunk ilyen sokan? Nagyon furcsán nézett rám, láthatólag nem is értette igazán, mit akarok. Arra gondolhatott, ma reggelre valamiért elment a józan eszem. Válaszából kiderült ugyanis, hogy főhajtásomat Jerzy Popiełuszko halálának pontosan az egyéves évfordulójára sikerült időzítenem, teljesen véletlenül.

Szolidaritás-karszalagot viselő, nagydarab szőke önkéntesek terelték a tömeget a Szent Szaniszló-templom előtti, fák szegélyezte, hatalmas, téglalap alakú térre, amely zsúfolásig megtelt. A legalább százezres sokaság némaságában is lenyűgöző erőt sugárzott. Mikor a templomtérre értünk, egészen elöl, a kéttornyú székesegyház ugyancsak dupla torkolatú bejáratával szemben, kényújtásnyira a kerítéstől, ha jól emlékszem, a második sorban kaptunk helyet. A templom két tornyát egy hosszú terasz kapcsolta össze. Épphogy körülnézhettem, mikor az erkélyen megjelent a templom plébánosa, fölemelte a kezét, s megáldotta a hallgatóságot. Orosztudásommal egészen jól megértettem, amit lengyelül mondott. A pap azzal folytatta, mekkora öröm, hogy a Szolidaritás három, még szabaddalábban lévő vezetője is el tudott jönni az évfordulóra, majd sorban maga mellé hívta őket. A mögöttem felcsattanó mennydörgésszerű „vivát” sem nyomta el nevüket. A legutolsó hallatán döbbsentem meg igazán: Wałęsa helyettese, a Szolidaritás külpolitikusa nem más volt, mint az én egyetemi lengyel barátnőm bátyja, Bogdan Lis. Ott állt a tömeg fölé magasodva, szakállasan, széles mosollyal, ökölbe szorított kezét a feje fölé lökve...

A Szent Szaniszló-templom lelkésze ekkor közös imára szólított fel minket, s a százezres tömeg nagy robajjal egyszerre borult térdre – kivéve egy piros pulóvert viselő, kezében virágot szorongató fiatalembert, aki úgy állt látványosan egyedül, élénk színű pulóverében, mint egy lánggra lobbant magányos fa a pusztaságban. Térdelő társnőm könyörögve nézett fel rám, rángatta a kezemet, húzott lefelé, térdeljek le én is, de valami megmagyarázhatatlan okból megmakacsoltam magam, dacosan állva maradtam, valami olyasmit motyogtam, hogy nem vagyok hívó – mintha ennek ott és akkor lett volna bármiféle jelentősége. A téren körbepillantva hirtelen tudatosult bennem, Petyuskám, most téged vesz az összes kamera, Európa minden számottevő tv-csatornája, a CBS-től a CNN-ig. Ha valaha feltűnő akartál lenni, most aztán sikerült. Ennél könnyebben beazonosítani valakit, mint téged, nem is lehet, s ha jól belegondolsz, nemhogy haza, de még a szállodáig sem fogsz eljutni...

Mindeközben elfogott valami különös eufória, megrendülten éltem át, hogy hitetlenként részese vagyok egy fantasztikus, nagy közös imádságnak.

Elöl álltam, ezért a tömegből az első között tehettem le a virágot a mártír pap sírjára, amelyen akkor még nem a mostani, töredezett szélű, hatalmas márványkereszt feküdt, hanem csak egy egyszerű, földbe szúrt fakereszt, s úgy rémlik, köré kövekből Lengyelország körvonala volt kirakva, bár erre már nem mernék megesküdni.

A szálloda felé tartva arra számítottam, a térbe torkolló két utcát a stáriális lengyel hadsereg vagy a rendőrség le fogja zárni. Megtehetnék volna. Becserkészhették volna a három körözött Szolidaritás-vezetőt is, de vélhetően

megrettentek az összetartó, együtt mozduló, némaságában is hihetetlen erőt és eltökéltséget sugárzó tömegektől. A piros pulóveres hiteltelenre sem csapott le a titkosrendőrség, a repülőtéren a bőröndömet sem nyitották ki, pedig a szép tolmáclánytól kaptam néhány szamizdatot, amelyeket baj nélkül hazahoztam a barátaimnak.

Edm Rlu

Thomka Beáta

irodalomtörténész, fordító

(Torontálvásárhely, Jugoszlávia – ma: Szerbia, 1949. október 13.)

Az esszé kultúráján belüli helyének megbecsülése egyben azt jelenti, hogy úgy válhatott kiemelkedő gondolkodói és írói opusok hangsúlyos kifejezésformájává, hogy alkalmasnak mutatkozott a stílus, nyelv, lélek, alkotás, hit, erkölcs, történelem és megannyi más nagy kérdés megvitatására. A korábbi időszakok minderre irodalmi keretben reflektáltak. A nagy

gondolkodók, nagy szellemek értékes esszé hagyományt hagytak örökül, minthogy írók voltak. Az a vita tehát, amit az újabb kor folytat tudomány és irodalom, a szakmai traktátus és az esszé viszonya és az utóbbi létjogosultsága körül, nem csupán a gondolkodás irodalmi pretenzióit, hanem az irodalom szellemi lehetőségeit és tájékozódási igényét is korlátozza vagy elvitatja.

Egy orgonaakkord terében. Vonós, majd fúvós hangszerek, dobok s ismét

fúvósok, majd vonósok szólaltatják meg egy rendkívül erőteljes hatású zenemű kezdő akkordjait, melyeket a szerző a világteremtés, a napfelkelte asszociációival ruházott fel (R. Strauss: *Also sprach Zarathustra*). Mindezen zenei utalások mintha eltörpülnének abban a visszhangzatként ható orgonaakkordban, mely az első zenei egység végén felhangzik, vagy

– mintha fel sem hangozna, csupán tovább mondaná az elhangzottakat. Az orgona természetéből következően zeng, zeng tovább egy olyan hangegyüttes, mely függetlenedik a felismerést, a diadalt, a látvány s látomás bemérhetetlen szélességét sugalló zenei képtől. Az orgona felhangzása ebben a zeneműben váratlan, vagy talán nem is váratlan, hisz „a költészet és a zene bensőséges kapcsolatából fakadó” formáról van szó. E néhány akkord mégis tartósan cseng tovább ama benső hallás terében, melyben immár nem a tényleges hanghatások-

ra, hanem egyéb, csupán bensőnkkel felfogható hatásokra vagyunk érzékenyek. Újabb kiterjedése ez az akkord annak a térségnek, melyet nem zeneműveknek, hanem körülírható és nyelvel megérzékíthető tereknek s e terek befogadásának szenteltünk a könyvben.

A fény s a kopárság összképében álltak mozdulatlanul, gyertyaszerűen a ciprusok. Sötét, csúcsíves örökzöldjükkal először találkozott. Két, majd újabb két évtized múltán látta ugyanazokat a fákat. Utolsó távozásakor mintha a legszörnyűbb világégésen át vitte volna a repülőtér felé kapaszkodó út. Makacs és rejtélyes erdőtüzek tomboltak, melyeknek vöröslő fénye éjszakánként néma jelként tette fenyegetővé a vidéket. E csapásokkal egy időben az adriai partokra nem jellemző kánikula tombolt, állt a levegő, az esti órákban a frissülés, enyhülés helyett valami elviselhetetlen forróságú légáramlás tört a tájra és lakóira. Szomjat jelezve, tikákolva hörgött a tüdőbe tóduló, sem oxigént, sem

nedvességet nem tartalmazó szaharai levegő.

A lázongások ekkor kezdődtek a térségben, ám senki sem sejtette, hogy mi következik, a rettenetes éveket, amikor a jóslatok tényekké válnak, vészre vész jön, amire azt mondjuk: történelem. Egy fa húsát lehet rajongva szeretni, egy ciprust is meg lehet siratni. Akkor csupán pár száz négyzetkilométer illatos cserje, semmiből sem táplálkozó, kopár sziklafalból, föld nélkül, víz nélkül élő szikár növény, néhány zöldellő dombhát volt a veszteség. A város még érintetlenül állt. Nem tudta, hogy e nyár végi búcsú végleges lesz. Nemcsak a Konavle felé eső lejtők görcsösen kapaszkodó bokrait s a ciprusokat nem látja többé, hanem a mindenkori birodalmi törekvéseknek, töröknek és osztráknak, Velencének és Napóleonnak is oly kitartóan ellenálló, azokat túlélő, természet és esztétikum rejtélyes, nagy összefogásából született várost sem – épen, háborítatlanul és fenségesen.

Thomka Beata

Nagy László

labdarúgó, edző (Buzsák, 1949. október 21.)

Született a fiú (ez vagyok én, Nagy László) egy népművészetéről híres kis faluban, Buzsákon. Alig múlt kétéves, és máris egy másik csodálatos faluban, a Balaton déli oldalán fekvő Fonyódon találta magát. Ide költözött a család.

Itt cseperedtem fel bátyámmal és nővéremmel együtt, valamint egy gömb alakú golyóval, ami fűzős volt, és focilabdának hívták. Imádtam ezt a játékot, ha tehettem, akkor minden időmet a pályán töltöttem. Apám is focizott, megyei szinten, majd technikai vezető lett a csapatnál. Amikor csak lehetett, vitt magával. A játék iránti szeretetem csak fokozódott a tévé megjelenésével. Az 1960-as olimpiára vettük első készülékünket. Sok-sok külföldi focimeccset lehetett látni, bennük Puskás Ferenc (Real Madrid) játékát.

Elérkezett az idő (1962), amikor bemutatkoztam a Fonyódi Petőfi FC ificsapatában. Innentől aztán nem volt megállás. Az általános iskola befejezése után, követve testvéreimet, Budapestre mentem tanulni. Majd az olimpiai bajnok Bene Ferenc segítségével az Újpesti Dózsánál próbáltam szerencsét (1965). Az akadályt sikeresen vettem. A számárlétrat végigjárva eljutottam a felnőttcsapathoz, ahol 1968 áprilisában mutatkoztam be. A sikeres bemutatkozásnak, az utána következő mérkőzéseknek és remek, fantasztikus társaimnak köszönhetően (Göröcs, Dunai, Bene, Zámbó – sorolhatnám a hetvenes évek nagy Újpestjét), akik mindenben segítettek, részt vehettem a mexikói olimpián. Hihetetlen és csodálatos érzés volt ott állni és hallgatni a magyar himnuszt nyakunkban az aranyéremmel!! Hazaérkezésünk után még egy meglepetés ért, a Parlamentben a Sportérdemérem arany fokozatát kaptuk. Indulásnak fantasztikus volt: előbb lettem olimpiai bajnok, mint csapatommal első helyezett. Később ez is elérkezett. Azt hiszem, mindent elértem játékosként, ami Magyarországon elérhető. Közben 1970-ben megnősültem, és ezt követően két nagy szerelmem lett: a család és a foci.

Játékos pályafutásom befejezése után az edzői munkát választottam. Hasonlóan játékos pályafutásomhoz, itt is minden lépcsőt végig kellett járni: dolgoztam ifikkal, tartalék csapattal, NB III., NB II., majd szeretett csapatomnál, az Újpestnél a felnőttknél. Az NB I.-ben még Siófokon. Az edzői munkám teljesítményét nem én minősítem. Voltak sikerek, de szégyenkezni sehol nem kellett. Újpest: ezüstérem, a Siófokot az NB I.-ben tartottam, teremturnát nyertünk, Tököl, Felcsút, NB III. bajnoki cím, majd a Felcsúttal, melynek játékosa volt Orbán Viktor, megnyertük az NB II.-t. (Így a miniszterelnök két aranyéremmel büszkélkedhet.) 2013-ban visszavonultam. Ami nem változott: a család és labdarúgás szeretete.

Büszke vagyok elért eredményeimre, kitüntetésemre, valamint arra, hogy nevelő egyesületelem városának, Fonyódnak a díszpolgára lehetek. Külön öröm számomra, hogy fantasztikus játékosok és edzők (Baróti, Lakat, Illovszky...) segítségével értem el eredményeimet.

Heilig Gábor

zeneszerző, szövegíró, előadóművész (Budapest, 1949. október 27.)

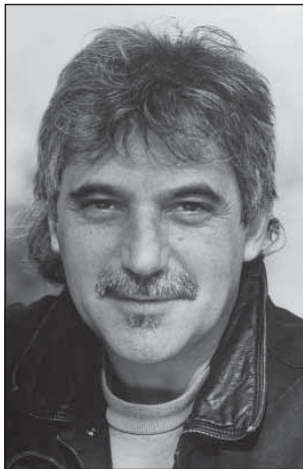
– *Árulkodik-e a vezetőknév érdekes család-fáról?*

– Igen. A saját családfámat nem kutattam. A Heilig német név, jelentése: szent. Két lehetőség van: vagy sváb, vagy zsidó név. Nem rejtély, az utóbbi vagyok.

– *Impulzus érte-e otthon, a rokonságban a zene iránt?*

– Igen, véletlenül megtaláltam édesanyám háborúban elpusztult öccsének a tangóharmonikáját. Ezzel indult minden.

– *Feleségével és fiával muzsikáló hármast alkotnak. Teljes a harmónia? A büszkeség egymás sikerei miatt?*

Zenélnek, lépnek föl együtt?

– A harmónia teljes. Szakmai féltékenység eszünkbe se jutott soha. A fiunkból nagyszerű muzsikus lett, basszusgitáros. Erősen benne vagyunk egymás életében a szó jó értelmében. Lépünk föl együtt – párosan: vagy Tamással, vagy Vikivel. (Eszményi Viktória – a szerk.)

– *A sokrétű zeneszerzés és az előadóművészet súlya – lehet azonos vagy hasonló a pályáján?*

– Világéletemben ösztönösen törekedtem a szakmán belül a több lá-

bon állásra. Ezért sokszor fogták rám, hogy elaprózom a tehetségemet. Még ha igazuk van is, nekem akkor is igényem volt rá, nem bánok semmit sem.

– *Milyen szerepet játszik a jókedv, a humor magánéletében és muzsikusként?*

– Meghatározót. A legnagyobb örökségemnek tartom a szüleimtől, ami létezik. Élethosszabbító, életminőségjavító. Szörnyű lehet nélkülük élni.

– *Több zenekarban játszott alapemberként. Egy-egy mondattal jellemezné mindegyiket?*

– A Kati nélküli Kerek Pereg – egy barátságból kialakult pályakezdet. Apostol együttes – hatalmas lehetőség és hatalmas ugrás; bármennyire is fáj otthagynom a kis zenekarom, a Kerek Perecet, lépnem kellett. Na-

gyon sokat tanultam. Gemini – a szakmát egyik-másik oldalról ott ismertem meg; odáig nem gondoltam, hogy ez üzlet is. Bojtorján – zeneileg jól, emberileg rosszul éreztem magam. 100 Folk Celsius – 14 év röhögés, világtájarás, siker, isteni társaság. Favágók – minden tapasztalat és rutin összesűrítése, könnyedén örömenélve.

– *Milyen visszatérni annyi év után a 100 Folk Celsiusba?*

– Vegyes. A negatív az, amiért vissza kellett mennem: meghalt a frontember, Orbán Józsi. A pozitív: ugyanolyan jó viszonyban folytattuk húsz év után, mint ahogyan abbahagytuk. Megígérem, hogy az elkövetkező hetven évben innen már csak egy helyre megyek.

– *Változott-e az esztendők alatt vérmérséklete, a világról alkotott képe?*

– Akinek semmije nem változik ennyi év alatt, annak valami baja van. Nagyon szerencsés generáció tagjának tartom magam; ebben az országban még nem volt olyan hetven év, hogy megússzuk háború nélkül. A jövőképem, hazudnék, hogy a legoptimistább, de vigasztalásképpen ezt írjuk inkább az életkorom számlájára...

(Kérdező: Szondi György)

Lezsák Sándor

költő, politikus (Kispest, 1949. október 30.)

Nős vagyok, feleségem Lezsák Sándorné Sütő Gabriella, a Lakiteleki Népfőiskola igazgatója. Három felnőtt gyermekem van: Levente (46) lovas kaszkadőr, Gabriella (45) régész, Anna (42) igazgatóhelyettes a Lakiteleki Népfőiskolán. Nyolc nagyszerű unoka nagyapja vagyok.

1975-ben a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán, magyar-történelem szakon szereztem diplomát.

1968–1969: kocsikísérő, rakodómunkás, könyvtári segédmunkás voltam. 1969–1974-ig képesítés nélküli tanító voltam Lakiteleken, a szikrai tanyasi iskolában. 1974-től 1994-ig

általános iskolai tanárként dolgoztam Lakiteleken. 1969–1985 között a helyi művelődési ház népművelőjeként, amatőr színjátszó csoport vezetőjeként is dolgoztam.

1984-től a Magyar Írók Szövetségének (1989-től: Magyar Írószövetség) tagja, 2017-től a választmány tagja vagyok. 1985-ben a Bethlen Gábor Alapítvány vidéki titkára, 2009 óta a kuratórium elnöke vagyok. 1987. szeptember 27-én lakiteleki házunk kertjében tartottuk az ellenzéki találkozót. Az MDF alapító szervezője, 1988. szeptember 3-ai megalakulását követően a párt elnökségi tagja, 1996–99 között a párt országos elnöke, 1999–2005 között alelnöke voltam. 2004 novemberében kizártak az MDF-ből. 2006-tól a Nemzeti Fórum elnöke vagyok.

1991-ben megalapítottuk feleségemmel a Lakitelek Alapítványt és Népfőiskolát, melynek a kuratóriumi elnöke vagyok.

A Lakiteleki Népfőiskola kollégiumai, elsősorban a Klebelsberg Kollégium, a Karácsony Sándor Kollégium, a nyári szabadegyetemek munkája élményforrás volt, és bizonyította, hogy a bűvópatakokból felszínre tört a népfőiskolai gondolat, és korszerű formában képes közösségi tereket létrehozni, akár ön-ellátó falvakat is működtetni. Rendkívüli személyiségek munkássága bontakozott ki az elmúlt közel három évtizedben. Hétköznapi küzdelmük történetének lényege, hogy a valóság jegyesei, akik az észszerűség, az empátia, a gyakorlati érzék biztonságával úgy alakították környezetüket, hogy a közösség jutalma a lélekben is gazdagító sikerélmény.

Feladatunk a magyar minőség megerősítése, tudatosítása, ami egyúttal élményforrássá is válhat. Ezért is teszek meg mindent a magyar értékekről, hungarikumokról szóló törvény gyakorlati megerősítésére. Itt sok olyan lépés van, amit a választások után tudtunk csak megvalósítani, mert több költségvetési forrásra van szükség. Ne csak felülről nézve szülessen újjá a magyar nemzet, hanem a gyakorlatban, a kis falvaktól szemlélve is.

(Jelmondatom: Nincsen tehetségtelen gyermek és felnőtt. Nincsen érték nélküli település. Csak tehetségtelen politika van, amely képtelen olyan helyzeteket teremteni, hogy az emberek és a település helyzetbe kerüljön, hogy

meg tudják mutatni a bennük rejlő értéket, képességet. Kedvenc mondásaim: Ember nélkül semmi nem lehetséges, intézmény nélkül semmi nem tartós. / Meg kell próbálni a lehetetlent, hogy elérjük a lehetőséget.)

A békés egymás mellett élésködés után megújuló nemzeti önismeret, egészséges veszélytudat lesz képes az Alaptörvényünkben foglalt Kárpát-medencei magyarságot megtartani, fejleszteni, megújítani.

Egy érdekes történet: A Madách Gimnáziumban volt egy latin-görög szakos tanár, Muraközy Gyula. Nem tanított minket, ám egyszer bejött egy magyarórára helyettesíteni. Megállt előttünk, megkérdezte: – Mit tanulnak? Hol tartanak magyarul? – Kölcsey Himnuszát – mondtuk. – És tudják? – kérdezte. – Kívülről – válaszoltuk –, végig. – És belülről? – Döbbsent csend volt. – Belülről? – És mondják, a Himnusz vagy a Szózat szerint kell élni? – Az addig nevetgélő osztály elnémult. Megfogott minket valami. Hogy is van? „Hazádnak rendületlenül légy híve, óh magyar...”, „Isten, áldd meg a magyart...” Igen, e kettő legyen az életvezetőnk! Hitben és cselekvésben élni és szolgálni egy nemzetet, amely erős kell hogy legyen gazdaságban, politikában, erkölcsben és belső akaratban, amely segít ellenállni a kísértéseknek, támadásoknak. Nem elég kívülről fölmondani a Himnusz, belülről is érezni és tudni kell!

2004 márciusától a Mindszenty Társaság ügyvezető elnökeként dolgozom.

1994–98 között megyei listán, 1998–2012-ig a tiszakécskei választókerület parlamenti képviselője voltam. 1998–2002 között az oktatási és tudományos bizottság elnöke, 2002–2006 között a kulturális és sajtóbizottság alelnöke, 2003-ban kezdeményezője és társelnöke voltam az óvoda- és iskolabezárások okait vizsgáló parlamenti bizottságnak. 2006 óta a Fidesz-frakció tagja vagyok, és az Országgyűlés alelnöke. 2012 áprilisától Bács-Kiskun megye 4. számú választókerületének elnöke vagyok.

A 2018. évi országgyűlési választásokon a Fidesz-KDNP jelöltjeként Bács-Kiskun megye 4. számú választókerületében (Kiskunfélegyháza) újra egyéni mandátumot szereztem. Az Országgyűlés alakuló ülésén 2018. május 8-án ismét alelnökké választottak.

Verseskötetek: Békebeli Éjszaka (1983), Fekete felhő, teafű (1988), Társai elmentek Megváltót nézni (2015), Misi, a puska és a lódenkabát (2018)

Dráma, színmű: Nyolcvan vödör levegő (1988), Atilla fia, Csaba királyfi (2017)

Rockopera-versek: Szörényi Levente: Atilla, Isten kardja (1993)

Politikai írások: Iskola a politikában (2007), Himnusz kívülről, belülről (2012, Spangel Péter interjúkötete), A rozsdás kések ellenében – Válogatott írások (2018)

Megzenésített versek: Száz évre dall (2016, Énekmondó Együttes)

Gyermekversek: Színitanoda (2016, Létai Márton rajzaival)

Levente Szörényi